TIESAS RĪKOJUMS (desmitā palāta)

2017. gada 1. februārī*

Apelācija — Tiesas Reglamenta 181. pants — Prasība par zaudējumu atlīdzību — Akts par Horvātijas Republikas pievienošanos Eiropas Savienībai — Saistības attiecībā uz tiesu reformas stratēģiju — Tiesu izpildītāja amata izveide un tai sekojoša likvidēšana — Kaitējums, kas nodarīts personām, kuras tikušas ieceltas par tiesu izpildītājiem — Eiropas Komisijas pareizi veikta Horvātijas Republikas saistību pārraudzība — Prasības noraidīšana — Acīmredzami nepieņemama apelācijas sūdzība

Lieta C-241/16 P

par apelācijas sūdzību atbilstoši Eiropas Savienības Tiesas statūtu 56. pantam, ko 2016. gada 26. aprīlī iesniedza

Darko Graf , ar dzīvesvietu Zagrebā (Horvātija), ko pārstāv *L. Duvnjak*, *odvjetnik*,

apelācijas sūdzības iesniedzējs,

otra lietas dalībniece –

Eiropas Komisija, ko pārstāv *S. Ječmenica* un *G. Wils*, pārstāvji, kas norādīja adresi Luksemburgā,

atbildētāja pirmajā instancē.

TIESA (desmitā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētāja M. Bergere [*M. Berger*] (referente), tiesneši E. Borgs Bartets [*E. Borg Barthet*] un E. Levits,

ģenerāladvokāts Ī. Bots [*Y. Bot*],

sekretārs A. Kalots Eskobars [*A. Calot Escobar*],

ņemot vērā pēc ģenerāladvokāta uzklausīšanas pieņemto lēmumu izskatīt lietu, izdodot motivētu rīkojumu saskaņā ar Tiesas Reglamenta 181. pantu,

izdod šo rīkojumu.

* Tiesvedības valoda – horvātu.

Rīkojums

1 Apelācijas sūdzībā *Darko Graf* lūdz atcelt Eiropas Savienības Vispārējās tiesas 2016. gada 26. februāra spriedumu *Vidmar* u.c./Komisija (T-507/14, nav publicēts, turpmāk tekstā – "pārsūdzētais spriedums", EU:T:2016:106), ar kuru minētā tiesa noraidīja viņa prasību atlīdzināt kaitējumu, kas viņam esot nodarīts, Eiropas Komisijai nepareizi rīkojoties Horvātijas Republikas pievienošanās saistību izpildes pārraudzībā.

I. **Savienības tiesības**

2 Līgumam starp Eiropas Savienības dalībvalstīm un Horvātijas Republiku par Horvātijas Republikas pievienošanos Eiropas Savienībai (OV 2012, L 112, 10. lpp.; turpmāk tekstā – "Pievienošanās līgums") pievienotā Akta par Horvātijas Republikas pievienošanās nosacījumiem un pielāgojumiem Līgumā par Eiropas Savienību, Līgumā par Eiropas Savienības darbību un Eiropas Atomenerģijas kopienas dibināšanas līgumā (OV 2012, L 112, 21. lpp.; turpmāk tekstā – "Pievienošanās akts") 36. pantā ir noteikts:

"1. Komisija rūpīgi pārrauga visas saistības, ko Horvātija ir uzņēmusies sarunu laikā, tostarp saistības, kuras jāizpilda pirms pievienošanās dienas vai pievienošanās dienā. Komisijas pārraudzības pasākumi ietver regulāri atjauninātas pārraudzības tabulas, dialogu saskaņā ar Stabilizācijas un asociācijas nolīgumu starp Eiropas Kopienām un to dalībvalstīm, no vienas puses, un Horvātijas Republiku, no otras puses [..], savstarpējā salīdzinošā izvērtējuma veikšanai paredzētas misijas, pirmspievienošanās ekonomikas programmu, fiskālos paziņojumus un, vajadzības gadījumā, agrīnas brīdināšanas vēstules Horvātijas iestādēm. Komisija 2011. gada rudenī iesniedz Eiropas Parlamentam un Padomei progresa ziņojumu. 2012. gada rudenī tā iesniedz Eiropas Parlamentam un Padomei vispusīgu pārraudzības ziņojumu. Komisija visā pārraudzības procesā izmanto dalībvalstu sniegtu informāciju, kā arī attiecīgos gadījumos ņem vērā starptautisku un pilsoniskās sabiedrības organizāciju sniegtu informāciju.

Veicot pārraudzību, Komisija īpaši pievēršas saistībām, ko Horvātija uzņēmusies tiesu iestāžu un pamattiesību jomā (VII pielikums), tostarp turpinot apkopot rezultātus saistībā ar tiesu iestāžu reformu un efektivitāti, kara noziegumu lietu objektīvu izskatīšanu un korupcijas apkarošanu.

[..]

Kā daļu no tās regulārajām pārraudzības tabulām un ziņojumiem Komisija līdz Horvātijas pievienošanās dienai sniedz sešu mēnešu izvērtējumus par saistībām, ko Horvātija ir uzņēmusies šajās jomās.

2. Ja pārraudzības procesā tiek konstatēti problemātiski jautājumi, Padome pēc Komisijas priekšlikuma ar kvalificētu balsu vairākumu var pieņemt atbilstīgus pasākumus. [..]"

3 Saskaņā ar saistību Nr. 1, kas ietverta Pievienošanās akta VII pielikumā "Konkrētas saistības, ko Horvātijas Republika ir uzņēmusies pievienošanās sarunās (kā minēts Pievienošanās akta 36. panta 1. punkta otrajā daļā)" (turpmāk tekstā – "saistība Nr. 1"), Horvātijas Republika ir apņēmusies "turpināt nodrošināt tiesu iestāžu reformas stratēģijas un rīcības plāna efektīvu īstenošanu".

4 Atbilstoši Pievienošanās līguma 3. panta 5. punktam Pievienošanās akta 36. pants ir piemērojams no minētā līguma parakstīšanas dienas, proti, 2011. gada 9. decembra.

II. **Tiesvedības priekšvēsture**

5 Tiesvedības priekšvēsture ir izklāstīta pārsūdzētā sprieduma 4.–33. punktā un īsumā var tikt atreferēta šādi.

6 Plānojot Horvātijas Republikas pievienošanos Savienībai, 2010. gada 30. jūnijā tika sāktas sarunas par pievienošanās sarunu 23. sadaļu "Tiesu vara un pamattiesības".

7 Atbilstoši tiesu reformas rīcības plānam, kurā tostarp ir paredzēta "tiesu izpildītāju" amata ieviešana, Horvātijas Parlaments 2010. gada 23. novembrī pieņēma *Ovršni zakon* (Likums par piespiedu izpildi) un *Zakon o javnim ovršiteljima* (Likums par tiesu izpildītājiem), ar kuriem tika ieviesta jauna tiesu nolēmumu izpildes sistēma. Taču vairākām Likuma par tiesu izpildītājiem normām bija paredzēts stāties spēkā kādā vēlākā datumā. 2010. gada 15. decembrī Horvātijas Parlaments pieņēma arī tiesu reformas stratēģiju 2011.–2015. gadam (turpmāk tekstā – "tiesu reformas stratēģija 2011.–2015. gadam"), kurā tostarp noteikts, ka tiesām bija jānodod tiesu nolēmumu piespiedu izpilde tiesu izpildītājiem.

8 Pēc tam, kad 2011. gada 19. augustā tika izsludināts atklāts konkurss, lai Horvātijas Tieslietu ministrija ieceltu tiesu izpildītājus, *D. Graf*, izturējis attiecīgo konkursu, tika iecelts par tiesu izpildītāju un saņēma atļauju sākt darbību.

9 Horvātijas Republikas 2012. gada janvārī ratificētais Pievienošanās līgums starp Savienības dalībvalstīm un Horvātijas Republiku 2012. gada 24. aprīlī tika publicēts *Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī*. Pievienošanās līgumam pievienotā Pievienošanās akta 36. pantā ir paredzēts, ka Komisija pārrauga saistības, kuras Horvātijas Republika ir uzņēmusies pievienošanās sarunu laikā.

10 2011. gada 22. decembrī Horvātijas Parlaments nolēma atlikt Likuma par piespiedu izpildi un Likuma par tiesu izpildītājiem piemērošanu. 2012. gada maijā Horvātijas iestādes nosūtīja Komisijai skaidrojumus par tiesu nolēmumu izpildes sistēmas reformu, kā arī par attiecīgajiem likumprojektiem. 2012. gada 21. jūnijā Likuma par tiesu izpildītājiem stāšanās spēkā no jauna tika atlikta. Visbeidzot ar 2012. gada 28. septembra likumu Likums par tiesu izpildītājiem tika atcelts, likvidējot šo profesiju no 2012. gada 15. oktobra.

11 2013. gada 26. marta ziņojumā Komisija norādīja, ka Horvātijas Republika ir pieņēmusi jaunus tiesību aktus spriedumu izpildes jomā, lai garantētu tiesu nolēmumu piemērošanu un mazinātu spriedumu izpildes ziņā vēl nepabeigto lietu skaitu. 2013. gada 22. aprīlī šo Komisijas pārraudzības ziņojumu ar gandarījumu pieņēma Eiropas Savienības Padome.

12 2013. gada 1. jūlijā Horvātijas Republika kļuva par Savienības dalībvalsti.

III. **Prasība Vispārējā tiesā un pārsūdzētais spriedums**

13 Ar prasības pieteikumu, kas Vispārējās tiesas kancelejā tika iesniegts 2014. gada 1. jūlijā, *D. Graf*, kā arī *Vedran Vidmar*, *Saša Čaldarević*, *Irena Glogovšek*, *Gordana Grancarić*, *Martina Grgec*, *Ines Grubišić*, *Sunčica Horvat Peris*, *Zlatko Ilak*, *Mirjana Jelavić*, *Romuald Kantoci*, *Svjetlana Klobučar*, *Ivan Kobaš*, *Tihana Kušeta Šerić*, *Damir Lemaić*, *Željko Ljubičić*, *Gordana Mahovac*, *Martina Majcen*, *Višnja Merdžo*, *Tomislav Perić*, *Darko Radić* un *Damjan Saridžić* cēla prasību Komisijai piespriest atlīdzināt, viņuprāt, viņiem nodarīto kaitējumu EUR 600 000 apmērā par katru gadu attiecībā uz katru prasītāju, šai summai pieskaitot nokavējuma procentus.

14 Ar pārsūdzēto spriedumu Vispārējā tiesa šo prasību noraidīja kā nepamatotu.

IV. **Lietas dalībnieku prasījumi**

15 Apelācijas sūdzībā apelācijas sūdzības iesniedzējs lūdz Tiesu:

— galvenokārt – atcelt pārsūdzēto spriedumu un apmierināt viņa Vispārējā tiesā izvirzītos prasījumus;

— pakārtoti – atcelt pārsūdzēto spriedumu un nodot lietu atpakaļ izskatīšanai Vispārējā tiesā, un

— katrā ziņā piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

16 Komisija lūdz Tiesu:

— galvenokārt – noraidīt apelācijas sūdzību kā acīmredzami nepieņemamu;

— pakārtoti – noraidīt apelācijas sūdzību kā acīmredzami nepamatotu un

— piespriest apelācijas sūdzības iesniedzējam atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

V. **Par apelācijas sūdzību**

17 Apelācijas sūdzības pamatošanai apelācijas sūdzības iesniedzējs būtībā izvirza divus pamatus, kuri ir saistīti attiecīgi ar Savienības tiesību pārkāpumu un viņa intereses aizskarošiem procesuālajiem pārkāpumiem.

18 Saskaņā ar Reglamenta 181. pantu, ja apelācijas sūdzība vai kāda tās daļa ir acīmredzami nepieņemama vai nepamatota, Tiesa jebkurā laikā, rīkojoties pēc tiesneša referenta priekšlikuma un pēc ģenerāladvokāta uzklausīšanas, ar motivētu rīkojumu var nolemt noraidīt šo apelācijas sūdzību vai kādu tās daļu, neuzsākot mutvārdu procesu.

19 Izskatāmajā lietā ir jāizmanto šī iespēja.

A. **Par pirmo pamatu, kas attiecas uz Savienības tiesību pārkāpumu**

20 Pirmajā pamatā apelācijas sūdzības iesniedzējs būtībā norāda, ka pretēji tam, ko pārsūdzētā sprieduma 47.–52. punktā ir nospriedusi Vispārējā tiesa, Pievienošanās akta 36. pantā, lasot to kopā ar šā akta VII pielikumu, Horvātijas Republikai ir paredzētas īpašas saistības, un šo saistību neievērošanas rezultātā Komisijai rodas pienākums rīkoties atbilstoši šī panta 2. punktam. Līdz ar to Vispārējā tiesa, pirmkārt, esot kļūdaini uzskatījusi, ka šajā lietā Komisija nevar tikt uzskatīta par tiesiskās paļāvības aizsardzības principa pārkāpuma izdarītāju un, otrkārt, izslēgusi to, ka šī pēdējā minētā iestāde ir pārkāpusi LES 17. pantu.

21 Šajā ziņā ir jāatgādina, ka pārsūdzētā sprieduma 47.–49. punktā Vispārējā tiesa būtībā ir nospriedusi, ka saistība Nr. 1, kurā ir paredzēts, ka Horvātijas Republikai ir jāturpina nodrošināt tiesu reformas stratēģijas un tai pievienotā rīcības plāna efektīvu īstenošanu, neattiecas uz kādu konkrētu tiesu reformas stratēģiju un rīcības plānu. Šajā saistībā rodamie vispārīgie formulējumi ir skaidrojami ar to, ka laikposmam no Pievienošanās akta parakstīšanas dienas līdz faktiskās pievienošanās dienai un it īpaši šajā laikposmā veiktajai pievienošanās sarunu ietvaros uzņemto saistību pārraudzībai ir raksturīga regulāra saziņa starp Savienības iestādēm un kandidātvalsts iestādēm. Šīs saziņas rezultātā noteikti esot veikti abpusēji pielāgojumi.

22 Turklāt pārsūdzētā sprieduma 50.–52. punktā Vispārējā tiesa ir tostarp uzskatījusi, ka Pievienošanās akta VII pielikumā izdarītās norādes uz reformas stratēģiju un rīcības plānu attiecas ne tikai uz tiesu reformas stratēģiju 2011.–2015. gadam un tiesu reformas rīcības plānu, jo šajā plānā esot noteikti galvenokārt 2010. gadā īstenojamie īstermiņa mērķi un līdz ar to līdz faktiskās pievienošanās dienai tam noteikti būtu jāseko jaunam plānam, un ka tādējādi no saistības Nr. 1 neizriet Horvātijas iestāžu pienākums izveidot tiesu izpildītāja amatu.

23 Taču Tiesas pastāvīgās judikatūras atziņa ir tāda, ka apelācijas sūdzībā ir konkrēti jānorāda gan tās apstrīdētās sprieduma daļas, kuras tiek lūgts atcelt, gan šo lūgumu īpaši pamatojošie juridiskie argumenti (skat. tostarp spriedumu, 2015. gada 5. marts, *Ezz* u.c./Padome, C-220/14 P, EU:C:2015:147, 111. punkts un tajā minētā judikatūra). Šīm prasībām neatbilst pamats, kurā nav izklāstīta nekāda juridiskā argumentācija, lai pierādītu, kā tieši Vispārējā tiesa esot izdarījusi kļūdu tiesību piemērošanā, un kurš gluži vienkārši ir lūgums no jauna izskatīt pirmajā instancē iesniegto prasības pieteikumu pretēji prasībām, kas noteiktas gan Tiesas statūtos, gan tās Reglamentā (šajā ziņā skat. spriedumu, 2007. gada 13. septembris, *Il Ponte Finanziaria*/ITSB, C-234/06 P, EU:C:2007:514, 45. un 46. punkts).

24 Turklāt no LESD 256. panta 1. punkta otrās daļas un Eiropas Savienības Tiesas statūtu 58. panta pirmās daļas izriet, ka tikai Vispārējās tiesas kompetencē ir, pirmkārt, konstatēt faktus, izņemot gadījumu, kad šo konstatējumu faktiskā neprecizitāte izriet no šai tiesai iesniegtajiem lietas materiāliem, un, otrkārt, veikt šo faktu novērtējumu. Ja Vispārējā tiesa ir konstatējusi vai novērtējusi faktus, tad Tiesas kompetencē saskaņā ar minēto 256. pantu ir pārbaudīt šo faktu juridisko kvalifikāciju un tiesiskās sekas, ko no tās secinājusi Vispārējā tiesa (skat. tostarp Tiesas priekšsēdētāja rīkojumu, 2015. gada 6. oktobris, *Cap Actions SNCM*/Komisija, C-418/15 P(I), EU:C:2015:671, 24. punkts un tajā minētā judikatūra).

25 Taču saistībā ar šo pamatu apelācijas sūdzības iesniedzējs, pirmkārt, neizklāsta nevienu konkrētu juridisku argumentu, kas pierādītu, ka Vispārējā tiesa ir pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā. Proti, viņš vienīgi kopumā apstrīd pārsūdzētā sprieduma 47.–52. punkta pamatotību, turklāt lielā mērā aprobežojoties ar Vispārējā tiesā jau izvirzīto argumentu atkārtošanu. Tas pats sakāms par Komisijas it kā izdarīto LES 17. panta pārkāpumu, kuru Vispārējā tiesa esot kļūdaini izslēgusi šī sprieduma 68. punktā. Apelācijas sūdzības iesniedzējs neizklāsta nevienu konkrētu argumentu, pēc kura būtu nosakāms, tieši kādas kļūdas minētajos pārsūdzētā sprieduma punktos esot pieļāvusi Vispārējā tiesa.

26 Otrkārt, ciktāl konkrēti apelācijas sūdzības 8.–15. punktā apelācijas sūdzības iesniedzējs cenšas pierādīt, ka viņš no Komisijas esot saņēmis konkrētus, beznosacījuma un konsekventus apliecinājumus tam, ka tiesu izpildītāji uzsāks darbību 2012. gada 1. janvārī, viņa mērķis ir apšaubīt faktu vērtējumu, ko šajā ziņā ir veikusi Vispārējā tiesa. Taču savu apgalvojumu pamatošanai apelācijas sūdzības iesniedzējs nenorāda, ka Vispārējā tiesa būtu šos faktus sagrozījusi. Lai kā arī nebūtu, viņš nenorāda ne kādus konkrētus faktus, ko Vispārējā tiesa esot sagrozījusi, ne arī to, kādā ziņā tā esot tos sagrozījusi.

27 Šajos apstākļos pirmais pamats ir jānoraida kā acīmredzami nepieņemams.

B. **Par otro pamatu, kas attiecas uz apelācijas sūdzības iesniedzēja intereses aizskarošajiem procesuālajiem pārkāpumiem**

28 Runājot par šo apelācijas sūdzības 1. punktā lakoniski izklāstīto otro pamatu, ir jākonstatē, ka tajā nav ietverta nekāda argumentācija, kas pierādītu jebkādu Vispārējās tiesas pieļautu procesuālu pārkāpumu, un tādējādi tas acīmredzami neatbilst prasībām, kuras izriet no Reglamenta 168. panta 1. punkta d) apakšpunkta un 169. panta 2. punkta. Līdz ar to šis pamats ir jānoraida kā acīmredzami nepieņemams.

29 Tā kā abi šīs apelācijas sūdzības pamatošanai izvirzītie pamati ir acīmredzami nepieņemami, apelācijas sūdzība ir jānoraida kopumā.

VI. **Par tiesāšanās izdevumiem**

30 Atbilstoši Reglamenta 138. panta 1. punktam, kas piemērojams apelācijas tiesvedībā, pamatojoties uz šī paša Reglamenta 184. panta 1. punktu, lietas dalībniekam, kuram spriedums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram spriedums ir labvēlīgs. Tā kā Komisija ir prasījusi piespriest apelācijas sūdzības iesniedzējam atlīdzināt tiesāšanās izdevumus un tā kā viņam spriedums ir nelabvēlīgs, apelācijas sūdzības iesniedzējam ir jāpiespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus šajā tiesvedībā.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (desmitā palāta) izdod rīkojumu:

1) apelācijas sūdzību noraidīt;

***2) Darko Graf* atlīdzina tiesāšanās izdevumus.**

[Paraksti]